

și grija, mărturisește că sufletul este nemuritor.

Sursa: **Sfântul Nectarie din Eghina**, *Despre sufletul nemuritor*, Editura Sophia, 2020

**sfântul
SOFIAN DE LA ANTIM**
1912 - 2002

viața de dincolo

Viața în care vom intra după moartea noastră trupească este o viață foarte conștientă și o viață în care este ținută această evidență a noastră cu foarte multă strictețe și precizie.

În fiecare clipă din viața viitoare este reprodusă viața noastră de aici. Și se știe înaintea lui Dumnezeu, dincolo, tot ce facem, tot ce gândim în viața aceasta, se simte dincolo. Și vom da seama pentru tot ce facem aici. Așa încât aș spune că viața de dincolo, pentru care trăim, este o viață atotștiutoare și nu ne putem permite aici orice... și tot ceea ce facem aici are corespondent dincolo, și o avem cu noi, această viață.

Sursa: **Părintele Sofian Duhovnicul**, Editura Bizantină, București, 2012

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 3 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 5 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 6 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturhie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei
Sâmbătă 7 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie → Sfânta Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. Efeseni 6, 10-17; Ev. Luca 13, 10-17; glas 7, voscr. 2 → Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

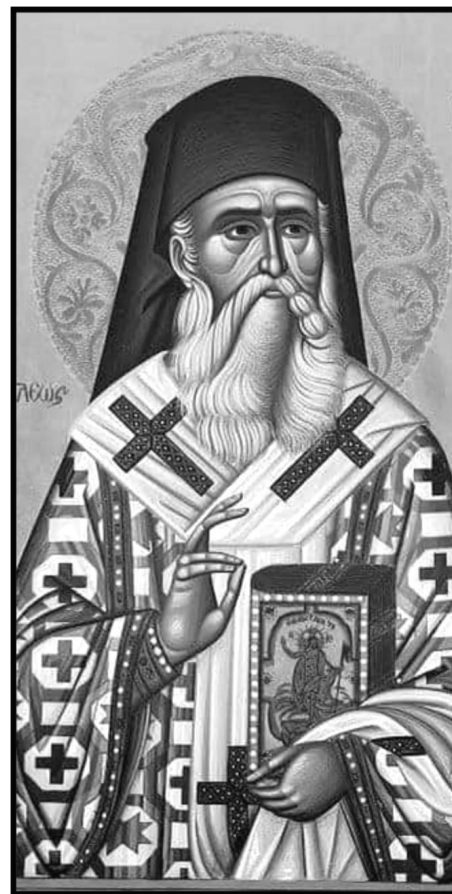
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Scopul Bisericii este să vindece centrul cunoașterii, astfel încât omul să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea sa.”

– Mitropolitul Hierotheos de Nafpaktos

Nr. 561 / 2 decembrie 2024

**sfântul
NECTARIE din EGHINA**
1846 - 1920

SUFLETUL OMULUI ESTE NEMURITOR

Creația ar fi fost fără om un corp lipsit de simțire, existența ei n-ar fi avut niciun scop, iar manifestarea atotputerniciei și înțelepciunii creatoare ar fi fost zadarnică; trăsăturile dumnezeiești n-ar fi avut nicio rezonanță într-o creație lipsită de simțire, iar Dumnezeu ar fi rămas o ființă necunoscută ca și înainte de existența creației.

Acest scop înalt al cunoașterii Sale, dumnezeiasca înțelepciune l-a înfăptuit prin crearea omului ca și corifeu al creației, cu menirea de a-L simți, pricepe și înțelege pe Creatorul său. Da, omule, Dumnezeu te-a făcut Dumnezeu pe pământ! Cunoașterea aceasta ți-a fost sustrasă de păcat și de îndepărtarea de Dumnezeu, care ți-au întunecat limpezimea minții tale de Dumnezeu văzătoare, te-au dus în rătăcire și te-au aruncat în

noroiul patimilor care fac strălucirea chipului lui Dumnezeu [din tine] inutilă. Da, omule, cunoaște că ești asemănare și chip al lui Dumnezeu și că ai suflet nemuritor care a fost menit să trăiască după har în veci; cercetează-te pe tine ca să vezi și să te convingi de mulțimea înfăptuirilor tale care adevăresc nemurirea sufletului tău!

De unde vine imboldul de a deosebi faptele bune de cele rele? Oare nu te învață Legea scrisă în inima ta? Care e folosul tău de pe urma zbuciumului și a chinului la care te supui din iubirea de înțelepciune pentru știință, educație, adevăr, virtute, frumusețe, bine, libertate, societate, pentru ceilalți, pentru formare și dezvoltare? De unde ai tăria din care provin toate aceste bunuri? Nu din certitudinea nemuririi care izvorăște dinlăuntrul tău? Nu din ideea dreptății dumnezeiești și a răsplătirii? Da, numai din aceasta.

Nemurirea e cauza pentru care mintea se înalță de la cele pământești la cele spirituale; din ea se nasc gândurile mărețe despre faptele bune, din ea izvorăsc simțămintele nobile și sentimentul care se dezvoltă în inima omului în clipa în care interesele individuale și cele comune intră în conflict. Din nemurire izvorăște acea încredințare tainică ce îi vorbește [omului] de veșnicie, și-l convinge de cele de după moarte,

determinându-l să le jertfească pe cele prezente și văzute pentru cele viitoare și nevăzute.

Nemurirea îl convinge pe om să iubească binele și să respingă răul; ea îl silește să caute desăvârșirea. Nemurirea sufletului îi aduce mângâiere celui în suferință și varsă balsamul alinării asupra rănilor inimilor împilate; nemurirea oferă remediile în necazuri, în rele și în toate neputințele omenești, aduce răbdarea, stăruința, pacea sufletească, seninătatea inimii, alungă deznădejdea, face loc nădejzii, întărește credința în ajutorul dumnezeiesc și alungă norii întristărilor care cuprind sufletul și inima omului. Nemurirea sufletului duce la adevărata fericire care îl învață pe om că a fi fericit înseamnă a viețui după Dumnezeu; nemurirea îl conduce în sâmurile fericirii veșnice.

Nemurirea sufletului este piatra de temelie pe care se zidesc conservarea, dezvoltarea și propășirea omului; este legătura ce unește societățile, instrumentul care stimulează dezvoltarea, mijlocul prin care omul progresează și se desăvârșește; suprimarea ideii de nemurire a omului ar însemna distrugerea tuturor și nimicirea umanității. Dacă umanitatea există, există și progresează prin nemurirea sufletului; anularea nemuririi omului ar desființa perfecțiunea dreptății dumnezeiești, fiindcă

acest lucru ar însemna că omul a fost plăsmuit spre nimicire, ceea ce ar fi contrar trăsăturilor idiomatice dumnezeiești. Dumnezeu, ca un Atotbun, l-a creat pe om ca să-l facă partaș bunătății și fericirii Sale, fapt pentru care l-a creat după chipul și asemănarea Sa și l-a înzestrat cu suflet rațional și nemuritor.

Teoriile materialiste care neagă nemurirea sufletului uman și îl reduc la neființă subminează existența și supraviețuirea, progresul și fericirea omului. Este respinsă menirea înaltă a omului, coborât la nivelul ființelor necuvântătoare, universul său spiritual este distrus, sentimentele nobile își pierd valoarea, morala, virtutea, adevărul și întregul tezaur de cinste al virtuților rămân doar niște cuvinte perimate, fără sens și lipsite de orice semnificație. Evlavia, credința, cultul religios sunt socotite roade ale unui cuget obscurantist specific vremurilor trecute. Comuniunea este nimicită și în locul ei este introdus individualismul, existența egoistă.

Încrederea în nemurirea sufletului îl învață pe om să cinstească legile divine și umane și-l îndrumă pe calea adevărului, îndepărtându-i pașii de căile minciunii. Nemurirea sufletului și încrederea în ea fac din om o ființă morală și-l arată vrednic de poziția sa înaltă; capacitatea rațională a omului în absența nemuririi sufletului ar fi un instrument dat lui

spre propria pierzare; însă acest lucru ar fi contrar dreptății dumnezeiești. Și un Dumnezeu lipsit de această calitate divină nu ar mai fi Dumnezeu. Prin urmare, omul a fost înzestrat cu un suflet nemuritor. Nemurirea sufletului este adevărul înscris în inima omului pe care mintea, de îndată ce începe să devină activă și să cugete, îl descoperă, îl citește și îl acceptă.

Omul își descoperă nemurirea sufletului cercetându-se pe sine. Acțiunile sufletului său rațional adevăresc credința în nemurire. Imboldul spre căutarea adevărului și puterea de a-l afla vădesc firea nemuritoare a sufletului rațional; pentru că puterea aceasta arată că sufletul are în sine capacitatea de a se dezvolta și desăvârși; iar desăvârșirea prin mijlocirea adevărilor mărturisește existența unui suflet care se silește spre o desăvârșire infinită; moartea sufletului, adică nimicirea sa odată cu trupul, ar conduce la o eventualitate inexplicabilă cât privește atotînțelepciunea unui Dumnezeu Care ar fi creat un asemenea suflet, fiindcă o asemenea probabilitate care ar susține că sufletul omului a fost menit nimicirii este în contradicție cu înțelepciunea desăvârșită a lui Dumnezeu.

De asemenea, dorul mereu înflăcărat al omului îndreptat spre binele absolut, pentru a cărui dobândire luptă cu toată stăruința